ละมันที่. ๔๒.

c/o KAWAI 4390 TOSHIMAKU SENKAWACHO

3 CHOME TOKYO

วันที่ ๒๗ ตุลาคม พระพุทธศักราช ๒๔๘๐

ยอดที่รักของพี่

วันนี้พี่มีวาสนาได้รับจ. ม. ของน้อง ตอบมาเป็นหนหนึ่งเกือบสองเดือน วิตกอยู่เป็นนักหนาว่าน้องไปอ่านะมีอะไรเกิดขึ้นเปลี่ยนแปลงดองใจแม่ยอดรัก เรื่องกระนี้ถึงได้มีวาสนาต้องตอบแทนตอบไปว่าเช่นนี้ นึกละเขียนไปทบผู้ส่งท่าวทั้งปวงอยู่ตลอดวัน แต่กลัวแต่เหล่าพันละหาว่าตื่น ถึงลำต้องเงียบตอบอยู่จนได้รับจากน้องละนี้นี่ เมื่อใดเหมือนเมื่อตกพื้นทะหารรวมวันสักพันเท่า อย่าว่าพี่ตื่นและทั้งไปรตอย่าว่าพี่ไม่ใจใจน้องเลยนะที่รัก, มันเป็นธรรมดาของดู่รักที่อยู่ไกลละต้องเป็นห่วงและระแวงเช่นนี้ เรื่องใดเมื่อมีอะไรผิดสังเกตุแม้แต่เพียงเล็กน้อยก็ตาม และถ้าพวกน้องที่เคยเขียนถึงพี่นะแทนละเป็นชื่อใหญ่ ที่น้องขอนเขียนให้พี่จึงสักหน่อยพี่ก็ละไม่มีการตกใจเลย พี่รู้หรอกว่าน้องนะไม่ตอบติดถึงพี่เท่าไรนัก มิฉะนั้นไหนเลยละทอดระทิ้งนานนี้ ใช่ไหมที่รัก?

ลิลลาหยดที่มาติดน้องนั้นจริง กลอนน้องละแม่งความรักที่ตรละได้รับแต่มีคนเดียวไปให้เท่าเรื่อง ละที่ให้ทางนี้มาพร้องไป มุญอยู่หน่อยที่เป็นยู่หนึ่งที่ไม่ตรงต้องได้เกิดเรื่องกันแน่นอน แต่ถึงกระนั้นก็ตาม, น้องต้องส่ง จ. ม. ของหยดนั้นมาให้พี่เซนเซอร์ทุกๆ ตอนที่น้องได้รับ มิฉะนั้นพี่ไตรตรองๆ ดูซิ หยดนั้นเป็นพันละเขียนจ. ม. ได้อย่างโลดโยน ผิดกับพี่ซึ่งไม่มีหัวทางเขียนปัดยาวเช่นนี้ แต่ถึงแม้ละเขียนไม่เก่งแต่ว่าหัวใจมีสิทธิ์ในความรักที่มีในตัวน้องตรงกว่า ละเขียนวิเศษปานใดก็ไม่ตรงกับใจก็ทำให้ความรักเลอเลิศขึ้นได้ไม่ นิสัยพี่เป็นคนพูดอ้อมค้อมไม่เป็น ชอบพูดตรงๆ เรียบๆ น้องคงเห็นว่า จ. ม. ของพี่ตรงทั้งนั้นของหยดนั้น

ความจริงพี่อาจเขียนถึงน้องตลอดหลายๆ แบบกระดาษ แต่รู้สึกว่าที่ทำเช่นนั้น จะกลายเป็นอย่างที่อายนั้นเขียนถึงน้อง จะมีแต่ดีไม่มีเสีย ในที่สุดจะกลายเป็นน้ำท่วมทุ่ง ซึ่งไม่ตรงกับนิสัยของพี่เลย. ขอให้น้องคำไว้ว่าพี่เป็นคนพูดน้อยอยู่แล้วด้วย เขียนหนังสือถึงไม่ค่อยจะยาวอยู่เป็นธรรมดา บางทีไม่รู้จะเขียนอะไรอาจจะบอกแต่เพียงว่า "รัก" และคิดถึง เท่านี้ก็ให้เต็มหน้ากระดาษแล้วส่งมา แต่กลัวใครน้อยเลยต้องงด ความจริงนิสัยเป็นเช่นนี้พี่เสียด้วยนะที่รักเราต่างคนต่างก็ไม่ค่อยเป็นคนมีเรื่องจะเขียนเสียเช่นเดียวกันด้วย แปลกแต่เมื่อคุยกันด้วยปากที่ไม่ถึงมุดกันได้หนๆ เรมอ ลองนึกดูเมื่อตอนพี่ๆ สิน้อง เราพลิมกันจนลืมเวลานั้นชั่วโมงๆ เทียว นึกขึ้นมาแล้วพี่อดขำไม่ได้ น้องเสียงนะที่ ทั้งที่ความเรื่องอย่างนี้แลมพี่จะไปหาน้องทุกคืน ช่างไกลแสนไกลเสียจริงๆ เวลานี้ก็ดีแต่นอนนึกเอาทั้งฝันเอาทั้งแล้วก็ดูรูปแทนตัวน้องเท่านั้น รู้สึกเวลาทั้งหมดยังอยู่อีกนานเหลือเกิน ดูท่าจะได้ตัวจริงของน้อง.

เออ! ที่พรรณเสียจนกลายเป็นพล่ามแล้ว ต้องลาน้องนอนที่จะแม่ยอดรัก ดึกแล้วเดี๋ยวหนังสือมันจะถอนเต็มที่ อย่าลืมรับจูบที่พี่ฝากมาครั้งนี้ ๑๐๐ ที แล้วจงตอบจดให้รู้จักฝากตอบแทนมาทั้งชีวิตที่รัก.

รักน้องทุกลมหายใจ.

ป. สิลปมรรยาง.